

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 07, 2017

Nummer 7, 2017

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:232](#) 14-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:237](#) 14-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:235](#) 14-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:246](#) 14-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:239](#) 14-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:240](#) 14-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:238](#) 14-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:242](#) 14-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:228](#) 14-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:226](#) 14-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:231](#) 14-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:241](#) 14-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:230](#) 14-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:225](#) 14-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:236](#) 14-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:244](#) 14-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:227](#) 14-02-2017

Annotatie

[Dynamische verkeerscontrole. Annotatie bij Hoge Raad 1 november 2016, ECLI:NL:HR:2016:2454.](#)

prof. mr. dr. T. Blom

RECHTSPRAAK

Bewijsuitsluiting van door het hof bij onrechtmatig geoordeeld fouilleren in de onderbroek van verdachte aangetroffen verdovende middelen ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat sprake is van een onrechtmatige fouillering en daarmee van een vormverzuim in de zin van artikel 359a Sv dat tot bewijsuitsluiting moet leiden.

Uitgaande van het oordeel van het hof dat sprake is van een vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv, is, gelet op de hiervoor aangeduide motiveringsvoorschriften, 's hofs oordeel dat bewijsuitsluiting het rechtsgevolg moet zijn van het door het Hof aangenomen verzuim, niet naar behoren met redenen omkleed. Daarbij heeft het Hof overwogen dat deze bewijsuitsluiting noodzakelijk is 'om toekomstige vergelijkbare vormverzuimen die onrechtmatige bewijsgaring tot gevolg hebben te voorkomen en een krachtige stimulans te laten bestaan tot handelen in overeenstemming met de voorgeschreven norm' en dat de bewijsuitsluiting gerechtvaardigd is vanwege 'het belang van het geschonden voorschrift, de ernst van het verzuim en het nadeel dat hierdoor is veroorzaakt, en mede gelet op de relatief geringe ernst van het strafbare feit waarvan sprake is en waardoor geen directe slachtoffers zijn getroffen'.

Gelet op hetgeen in 2.3 is overwogen, is het oordeel van het hof dat aan het bedoelde vormverzuim het rechtsgevolg van bewijsuitsluiting moet worden verbonden, niet toereikend gemotiveerd, reeds omdat van een op het geval toegesneden afweging van in aanmerking te nemen factoren geen blijk is gegeven en meer in het bijzonder omdat niet blijkt van die afweging ten aanzien van de ernst van het verzuim niettegenstaande 's hofs vaststelling dat de hulpofficier van justitie toestemming heeft gegeven de verdachte aan de kleding te onderzoeken en deze dus kennelijk uitging van het bestaan van (gelijk ook voor onderzoek aan het lichaam vereiste) ernstige bezwaren, terwijl voorts uit de beslissing van het hof niet blijkt welk concreet nadeel voor de verdachte door het verzuim is veroorzaakt. In zoverre is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen

ter zake van het onder 2 in de zaak met parketnummer 09-099303-14 tenlastegelegde alsmede de strafoplegging en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:242

Zaaknummer: 16/02623

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Uit de bewijsvoering volgt niet zonder meer dat de leugen dat een profvoetballer een groot geldbedrag aan medeverdachte heeft afgegeven teneinde een horloge voor hem te kopen van zodanige aard was dat deze geschikt was om het zicht op de herkomst van het geldbedrag te verhullen.

De advocaat-generaal A.J. Machielse heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de bewezenverklaarde gedragingen van de verdachte kunnen worden aangemerkt als het medeplegen van opzettelijk witwassen.

Gelet op deze wetsgeschiedenis hebben 'verbergen' en 'verhullen' als bedoeld in artikel 420bis lid 1 onder a Sr, betrekking op gedragingen die erop zijn gericht het zicht op – onder andere en voor zover hier van belang – de herkomst van voorwerpen te bemoeilijken. Die gedragingen moeten tevens geschikt zijn om dat doel te bereiken.

Het hof heeft overwogen dat de verdachte door in reactie op de hem gestelde vragen een leugen op te geven over de herkomst van een groot geldbedrag, de herkomst van dat geldbedrag tezamen en in vereniging met een ander heeft verhuld. Uit de bewijsvoering volgt echter niet zonder meer dat die door de verdachte opgegeven leugen - gelet op de inhoud en de onderbouwing daarvan - van zodanige aard was dat deze geschikt was om het zicht op de herkomst van het geldbedrag te verhullen. Het hof heeft derhalve de bewezenverklaring ontoereikend gemotiveerd. Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:236

Zaaknummer: 16/00223

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan, A.L.J. van Strien, E.F. Faase en M.J. Borgers

Advocaten: G. Palanciyan

Wetsartikelen: 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Het hof heeft terecht geoordeeld dat in artikel 361 lid 1 (oud) Sr het bestanddeel 'als ambtenaar' is geobjectiveerd zodat opzet of schuld ten aanzien van dat bestanddeel niet hoeft te worden bewezen, het hof heeft echter miskend dat het beroep op avas niet is uitgesloten.

Het middel klaagt dat het hof heeft verzuimd gemotiveerd te beslissen op het namens de verdachte gedane beroep op afwezigheid van alle schuld.

Het hof heeft terecht geoordeeld dat in artikel 362 lid 1 (oud) Sr het bestanddeel 'ambtenaar' is geobjectiveerd zodat opzet of schuld ten aanzien van dat bestanddeel niet hoeft te worden bewezen. Blijkens zijn hiervoor onder 2.2.3 weergegeven overweging heeft het hof echter miskend dat in dit verband de mogelijkheid van een beroep op de strafuitsluitingsgrond afwezigheid van alle schuld, bijvoorbeeld in de vorm van verontschuldigbare onbewustheid van het zijn van ambtenaar, niet is uitgesloten.

Het hof heeft dus ten onrechte het namens de verdachte gedane beroep op afwezigheid van alle schuld wegens dwaling ten aanzien van de status van ambtenaar buiten beoordeling gelaten. Nu het hof op straffe van nietigheid uitdrukkelijk een met redenen omklede beslissing had moeten geven op dit verweer en zodanige beslissing in de bestreden uitspraak niet voorkomt, is het middel gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafbaarverklaring van de verdachte en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:231

Zaaknummer: 15/03241

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.F. Faase

Advocaten: S.F.W. van 't Hullenaar

Wetsartikelen: 361 Sr

RECHTSPRAAK

Slagende klacht dat het bewezenverklaarde opzettelijk gelegenheid verschaffen en/of opzettelijk behulpzaam zijn bij het telen van hennepplanten niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid.

Het middel klaagt onder meer dat het bewezenverklaarde opzettelijk gelegenheid verschaffen en/of opzettelijk behulpzaam zijn bij het telen van hennepplanten niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid.

Het hof heeft bewezenverklaard dat de verdachte opzettelijk gelegenheid heeft verschaft en/of opzettelijk behulpzaam is geweest tot het plegen van een misdrijf. Daartoe is vereist dat niet alleen wordt bewezen dat verdachtes opzet was gericht op het verschaffen van gelegenheid of het behulpzaam zijn als bedoeld in artikel 48 Sr, doch tevens dat verdachtes opzet al dan niet in voorwaardelijke vorm was gericht op het door de dader gepleegde misdrijf.

Aangezien de bewezenverklaring, voor zover behelzende dat de verdachte opzet heeft gehad op de medeplichtigheid aan het telen van hennep niet zonder meer uit 's hofs bewijsvoering kan worden afgeleid, is de uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

De klacht is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, doch uitsluitend wat betreft 's hofs beslissingen ter zake van het onder 1 subsidiair tenlastegelegde en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof s-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:226

Zaaknummer: 14/06168

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: B.A.M. Hendrix

Wetsartikelen: 48 Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de oproeping in eerste aanleg in persoon is betekend is niet zonder meer begrijpelijk gelet op het verschil in parketnummers op de akte van uitreiking en het afhaalbericht.

Het middel keert zich tegen 's hofs niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het ingestelde hoger beroep.

Ingevolge artikel 408 lid 1 aanhef en onder a Sv moet het hoger beroep binnen veertien dagen na de einduitspraak worden ingesteld indien de dagvaarding - waaronder in voorkomende gevallen mede wordt verstaan de oproeping - om op de terechtzitting te verschijnen aan de verdachte in persoon is betekend.

Bij de aan de Hoge Raad op de voet van artikel 434 lid 1 Sv gezonden stukken van het geding bevindt zich het dubbel van de oproeping van de verdachte in de onderhavige zaak met parketnummer 15-160940-12 om op 28 mei 2013 te verschijnen ter terechtzitting van de politierechter in de Rechtbank Noord-Holland. Aan voormeld dubbel van de oproeping is een akte van uitreiking gehecht, inhoudende - kort weergegeven - dat de oproeping op 2 mei 2013 tevergeefs is aangeboden op het adres van de verdachte met achterlating van een bericht van aankomst in de zin van artikel 588 lid 3 aanhef en onder b Sv en dat zij op 10 mei 2013 is teruggezonden aan de afzender.

Tevens bevindt zich bij de stukken een akte van uitreiking behorend bij een oproeping van de verdachte in een andere zaak met parketnummer 15-003875-13 om - eveneens - op 28 mei 2013 te verschijnen ter terechtzitting van de politierechter in de Rechtbank Noord-Holland. Deze akte houdt - kort weergegeven - in dat de oproeping op 11 mei 2013 is uitgereikt aan de verdachte in persoon.

Bij de onder 2.4.2 vermelde akte in de zaak met parketnummer 15-003875-13 is voorts gevoegd een 'afhaalbericht' in de zaak met parketnummer 15-160940-12.

Gelet op de inhoud van de stukken, zoals onder 2.4 weergegeven, is het oordeel van het hof dat de oproeping om te verschijnen op de terechtzitting in eerste aanleg in de onderhavige

zaak aan de verdachte in persoon is betekend, zodat het hoger beroep binnen veertien dagen na de einduitspraak had moeten worden ingesteld, niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:230

Zaaknummer: 15/02937

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: B.P. de Boer

Wetsartikelen: 588 Sv

RECHTSPRAAK

Middel faalt reeds omdat de ministeriele regeling, genoemd in artikel 17 lid 1 tweede volzin WBB, ten tijde van het bewezenverklaarde nog niet was vastgesteld.

Het middel klaagt onder meer dat het bewezenverklaarde geen strafbaar feit oplevert, gezien het bepaalde in artikel 17 lid 1 tweede volzin Wet werk en bijstand (hierna: WWB).

Aan het middel ligt de opvatting ten grondslag dat de inlichtingenverplichting van artikel 17 lid 1 eerste volzin WWB niet van toepassing is op de onderhavige kadastrale gegevens aangezien deze op grond van bij wettelijk voorschrift als authentiek aangemerkte gegevens hebben te gelden, als bedoeld in de tweede volzin van dit artikellid. Die opvatting is onjuist, reeds omdat de ministeriële regeling, genoemd in de laatste volzin van dit artikellid, ten tijde van het bewezenverklaarde niet was vastgesteld. Derhalve was de op de verdachte rustende inlichtingenverplichting onverkort van toepassing.

Uit het vorenoverwogene volgt dat het middel in zoverre faalt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Gelet op de aan de verdachte opgelegde taakstraf van zestig uren, subsidiair dertig dagen hechtenis, voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren, en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:225

Zaaknummer: 14/05197

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.F. Faase en M.J. Borgers

Advocaten: M.J.N. Vermeij

Wetsartikelen: 17 WWB

RECHTSPRAAK

Slagende klacht OM dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat de onderhavige strafvervolgning een inbreuk vormt op het beginsel dat iemand niet tweemaal kan worden vervolgd en bestraft voor hetzelfde feit, zoals neergelegd in artikel 50 Handvest.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk is in de vervolging van de verdachte wegens schending van het in artikel 50 Handvest neergelegde ne bis in idem beginsel.

Het gaat in de onderhavige zaak naar de kern genomen om het antwoord op de vraag of de omstandigheid dat de staatssecretaris van Economische Zaken aan de verdachte een randvoorwaardenkorting op GLB-inkomenssteun heeft opgelegd omdat zij de regels voor de identificatie en registratie van dieren niet heeft nageleefd, gevolgen heeft voor de strafrechtelijke vervolgbaarheid van diezelfde gedraging.

Artikel 68 Sr is, zoals het hof terecht heeft geoordeeld, op het onderhavige geval niet van toepassing, omdat niet sprake is van - kort gezegd - meerdere onherroepelijke beslissingen van de strafrechter.

Ingevolge artikel 51 Handvest zijn de bepalingen van dit Handvest gericht tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het Unierecht ten uitvoer brengen. Daarvan is in het onderhavige geval sprake. Hieruit volgt, zoals het hof eveneens terecht heeft geoordeeld, dat artikel 50 Handvest op het onderhavige geval van toepassing is.

In de onderhavige strafzaak dient derhalve de vraag te worden beantwoord of ook de procedure die heeft geleid tot de randvoorwaardenkorting op de aan de verdachte verstrekte GLB-inkomenssteun moet worden aangemerkt als een veroordeling van de verdachte voor een strafbaar feit in de zin van deze bepaling.

De Hoge Raad beantwoordt die vraag ontkennend. Daarbij neemt de Hoge Raad in het bijzonder in aanmerking dat uit de aan de orde zijnde regelgeving en de daarop betrekking hebbende rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie - een en ander zoals

hiervoor vermeld onder 3 - blijkt dat (i) de op grond van de verordeningen betreffende het GLB opgelegde sancties niet als van strafrechtelijke aard worden aangemerkt, (ii) dergelijke sancties slechts kunnen worden opgelegd aan marktdeelnemers die in alle vrijheid een beroep doen op de bij die verordeningen ingestelde steunregeling en die sancties slechts tot gevolg hebben dat de betrokkene de aanspraak of het vooruitzicht op ingevolge de steunregeling te ontvangen inkomenssteun verliest, en (iii) het opleggen van die sancties verband houdt met de niet-naleving van aan die regeling verbonden beheerseisen, alsmede dat het met de opgelegde sancties nagestreefde doel niet repressief is, maar in essentie strekt tot het bevorderen van de naleving van de aan de steunregeling verbonden voorwaarden en het verzekeren van een goed beheer van de middelen van de Unie.

Anders dan het hof heeft geoordeeld, maakt het in dit verband geen wezenlijk verschil dat bij het opleggen aan de verdachte van de korting is betrokken dat hij opzettelijk heeft gehandeld of dat de korting is toegepast op een subsidie die betrekking heeft op het jaar van de geconstateerde onregelmatigheden.

De in de onderhavige zaak aan de verdachte opgelegde randvoorwaardenkorting op GLB-inkomenssteun kan derhalve niet worden aangemerkt als een veroordeling voor een strafbaar feit in de zin van artikel 50 Handvest (vgl. het onder 3. weergegeven arrest HvJ EU 5 juni 2012, zaak C-489/10, ECLI:EU:C:2012:319, met in rov. 36 ev. verwijzing naar de arresten van het EHRM inzake Engel e.a. vs Nederland, 8 juni 1976, A nr. 22, §§ 80|82, en Zolotoukhine vs Rusland van 10 februari 2009, nr. 14939/03, §§ 52 en 53).

Het hof heeft dan ook ten onrechte geoordeeld 'dat de onderhavige strafvervolgung een inbreuk vormt op het beginsel dat iemand niet tweemaal kan worden vervolgd en bestraft voor hetzelfde feit, zoals neergelegd in artikel 50 Handvest'. Het daarop gebaseerde oordeel van het hof dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk is in de vervolging van de verdachte geeft derhalve blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel slaagt.

Opmerking verdient nog dat, anders dan het hof kennelijk heeft geoordeeld, hier niet sprake is van een uitzonderlijke - van andere gevallen waarin een bestuursrechtelijk en een strafrechtelijk traject samenlopen, afwijkende - situatie die op gespannen voet staat met het, aan artikel 68 Sr ten grondslag liggende, beginsel dat iemand niet tweemaal kan worden vervolgd en bestraft voor het begaan van hetzelfde feit zoals aan de orde was in het arrest van de Hoge Raad van 3 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:434, NJ 2015/256, reeds omdat in het onderhavige geval de randvoorwaardenkorting en de te verwachten strafrechtelijke sancties niet in zo een hoge mate overeenkomen als in dat arrest aan de orde was. Bovendien doen zich

met betrekking tot de procedurele afstemming geen wezenlijke samenloopproblemen voor als in dat arrest bedoeld, mede omdat de strafrechter - wanneer hij daartoe aanleiding ziet - de randvoorwaardenkorting als relevante omstandigheid bij de strafoplegging kan betrekken.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:241

Zaaknummer: 16/02616

Rechters: W.A.M. van Schendel, J. de Hullu, V. van den Brink, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: M.J.J. E Stassen

Wetsartikelen: 68 Sr

RECHTSPRAAK

Het hof heeft met betrekking tot de in de tenlastelegging omschreven alternatieven (diefstal dan wel gekwalificeerde verduistering) ten onrechte geen keuze gemaakt, nu dit van belang is voor de strafrechtelijke betekenis van het bewezenverklaarde.

De advocaat-generaal A.E. Harteveld heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het middel beoogt kennelijk mede te klagen over het oordeel van het hof dat de verdachte zich heeft schuldig gemaakt aan diefstal en/of verduistering.

Het hof heeft met betrekking tot de in de tenlastelegging omschreven alternatieven (diefstal dan wel gekwalificeerde verduistering) geen keuze gemaakt. Die keuze had echter niet achterwege mogen blijven nu deze - gelet op de aan het feit te geven kwalificatie - van belang is voor de strafrechtelijke betekenis van het bewezenverklaarde. Uit het vorenoverwogene volgt dat het hof niet op de grondslag van de tenlastelegging heeft beslist, zodat het bestreden arrest niet in stand kan blijven. Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:227

Zaaknummer: 15/01781

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: G.R. van der Plas

Wetsartikelen: 310 Sr

RECHTSPRAAK

Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond en verklaart het OM om doelmatigheidsredenen niet-ontvankelijk in de vervolging.

De aanvraag tot herziening is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. In de aanvraag wordt daartoe aangevoerd dat de aanvrager bij vonnis van de Rechtbank Zutphen van 13 februari 2009 in de zaak met parketnummer 06/460526-08 is veroordeeld ter zake van onder meer hetzelfde feit als ter zake waarvan de aanvrager bij het onder 1 genoemde vonnis in de zaak met parketnummer 16/446290-09 is veroordeeld. Indien de politierechter die het vonnis heeft gewezen waarvan herziening wordt verzocht, met die veroordeling bekend was geweest, zou dat hebben geleid tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging van de aanvrager.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens lid 1 aanhef en onder c van artikel 457 Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstig vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Op de door de advocaat-generaal in haar conclusie vermelde gronden moet het in de aanvraag aangevoerde worden aangemerkt als een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. De aanvraag is dus gegrond. Omdat na verwijzing geen ander oordeel mogelijk zal zijn dan dat het vonnis van de politierechter in de Rechtbank Utrecht van 10 maart 2010 zal worden vernietigd en de officier van justitie alsnog niet-ontvankelijk zal worden verklaard in zijn vervolging, zal de Hoge Raad om redenen van doelmatigheid deze verwijzing achterwege laten en de officier van justitie niet-ontvankelijk verklaren in de vervolging.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond, vernietigt het vonnis van de politierechter in de Rechtbank Utrecht van 10 maart 2010 en verklaart de officier van justitie

niet-ontvankelijk in de vervolging van de aanvrager ter zake van het in de zaak met
parketnummer 16/446290-09 tenlastegelegde.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:244

Zaaknummer: 16/04193

Rechters: A.J.A. van Dorst, B.C. de Savornin Lohman en Y. Buruma

Advocaten: P. Scholte

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Is er sprake van omzetten van gelden als bedoeld in artikel 420bis lid 1 aanhef en onder b Sr?

De advocaat-generaal D.J.C. Aben heeft geconcludeerd tot niet-ontvankelijkverklaring van het beroep.

Het middel klaagt over de bewezenverklaring van het onder 1 tenlastegelegde witwassen.

De in de tenlastelegging en de bewezenverklaring onder 1 voorkomende termen 'omzetten' en 'afkomstig uit enig misdrijf' zijn klaarblijkelijk gebezigd in de betekenis die daaraan toekomt in artikel 420bis lid 1 aanhef en onder b Sr.

Het middel klaagt ten eerste over het oordeel van het hof dat de in de bewezenverklaring onder 1 vermelde geldbedragen afkomstig zijn uit enig misdrijf, meer in het bijzonder het onder 2 bewezenverklaarde misdrijf van bedrieglijke bankbreuk.

Deze klacht faalt. Het hof heeft kennelijk geoordeeld dat de genoemde geldbedragen niet zijn verantwoord aan achtereenvolgens de bewindvoerder en de curator en daarmee buiten het bereik en beheer van de bewindvoerder en de curator zijn gehouden. Het daarin besloten liggende oordeel dat die geldbedragen derhalve kunnen worden aangemerkt als afkomstig uit enig misdrijf als bedoeld in artikel 420bis lid 1 aanhef en onder b Sr, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Daaraan doet niet af, anders dan het middel betoogt, dat de in de bewezenverklaring onder 2 (bedrieglijke bankbreuk) vermelde pleegperiode samenvalt met de in de bewezenverklaring onder 1 (witwassen) vermelde pleegperiode.

Het middel klaagt voorts dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat de verdachte de in de bewezenverklaring onder 1 vermelde geldbedragen heeft 'omgezet'.

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte de genoemde geldbedragen van de ene naar de andere bank heeft 'geschoven' en dat hij in de periode die is vermeld in de bewezenverklaring onder 1, het geld contant heeft opgenomen en het op een op naam van zijn zoon staande bankrekening heeft gestort. Gelet hierop getuigt het oordeel van het hof dat de verdachte de

genoemde geldbedragen heeft omgezet als bedoeld in artikel 420 bis lid 1 aanhef en onder b Sr, niet van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is voorts niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:228

Zaaknummer: 15/02258

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en M.J. Borgers

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 420bis Sr

ANNOTATIE

Dynamische verkeerscontrole. Annotatie bij Hoge Raad 1 november 2016, ECLI:NL:HR:2016:2454.***prof. mr. dr. T. Blom***

De Hoge Raad heeft op 1 november 2016 (ECLI:NL:HR:2016:2454) beslist dat het oordeel van het Gerechtshof Amsterdam dat controlebevoegdheden 'uitsluitend [zijn] aangewend ten behoeve van opsporingsactiviteiten, derhalve voor een ander doel dan waarvoor die bevoegdheden zijn gegeven, hetgeen *détournement de pouvoir* ofwel strijd met het beginsel van zuiverheid van oogmerk oplevert' niet begrijpelijk is. Met deze uitspraak geeft de Hoge Raad groen licht voor de toepassing van de zogenoemde dynamische verkeerscontrole, terwijl het Gerechtshof Amsterdam aan deze praktijk juist een einde probeerde te maken.

In dit arrest wordt de toepassing van de dynamische verkeerscontrole getoetst in een Amsterdamse zaak. In deze zaak zagen verbalisanten, in uniform gekleed en rijdend in een surveillancevoertuig, een BMW X6 rijden met daarin twee personen (een Oost-Europees type op de bijrijdersstoel en een Hindoestaans/Surinaamse bestuurder). Vervolgens werd via de portofoon navraag gedaan naar het kenteken van de auto. Het bleek om een leaseauto te gaan van een firma waarvan veel criminelen gebruikmaken. De bestuurder werd vervolgens een stopteken gegeven op grond van artikel 160 WVV 1994 en medegedeeld dat hij in verband met een verkeerscontrole staande was gehouden. De verbalisanten vorderden inzage in zijn rijbewijs en in de kentekenpapieren van het voertuig. Vervolgens deelde een verbalisant de bestuurder en de bijrijder mede dat in Amsterdam-West een groot aantal geweldsdelicten plaatsvond en dat daarbij de laatste tijd ook vaak was geschoten, en vroeg toestemming om de bestuurder en de bijrijder te fouilleren en de auto te doorzoeken. De verdachte gaf toestemming. Bij het openen van de achterklep van de auto roken de verbalisanten direct een zeer sterke wietgeur en vonden zij een tas vol wiet. De verdachte en de bijrijder werden aangehouden op grond van de Opiumwet. De dynamische verkeerscontrole zoals die hier is uitgevoerd, is door de Amsterdamse politieleiding in oktober 2013 in de gehele politie-eenheid (blauw en grijs) geïmplementeerd. In januari 2015 heeft de politie-eenheid Amsterdam-Amstelland zelfs het 'Blauwe' boekje over de dynamische verkeerscontrole gepubliceerd dat landelijke bekendheid verkreeg. In dit boekje wordt op heldere en duidelijke wijze uiteengezet

dat en waarom rechercheurs van het Bureau Zware Criminaliteit van de politie-eenheid Amsterdam-Amstelland met enige regelmaat hun uniform aantrekken om verkeerscontroles uit te voeren.

Uit de verhoren van de verbalisanten door het Amsterdamse gerechtshof en uit het Blauwe boekje blijkt dat een dynamische verkeerscontrole met name wordt uitgevoerd ten aanzien van personen die verondersteld worden crimineel actief te zijn. Verkeerscontroles bieden volgens het boekje een uitgelezen mogelijkheid om met beroepscriminelen in contact te komen, hen te spreken, informatie te vergaren over hun actuele besognes en te onderzoeken of zij verboden zaken bij zich hebben. 'Criminelen' worden aan de hand van bepaalde risicokenmerken herkend, zoals gedrag dat afwijkt van wat te verwachten is. Het gaat bijvoorbeeld om 'spookburgers', personen die een joviale houding ten opzichte van de politie hebben, om de combinatie van bestuurder en voertuig, het gebruik van huur- of leaseauto's, het bezit van meerdere telefoons, het bezit van 'jammers' of om personen met antecedenten. De plaatsen waar deze criminelen komen, heten 'sleutelplaatsen'. De selectie van de te controleren personen vindt bij een dynamische verkeerscontrole op een andere wijze plaats dan bij een normale verkeerscontrole. De kern van eerstgenoemde methode is dat de politie door het stellen van vragen zoveel mogelijk informatie over alle inzittenden van een auto probeert te verzamelen indien de politie aanwijzingen heeft dat zich in de auto beroepscriminelen bevinden.

Het Amsterdamse gerechtshof is van oordeel dat het de politie bij deze dynamische verkeerscontroles te doen is om strafvorderlijke *fishing expeditions*: opsporingsactiviteiten op basis van vage risicokenmerken zonder enige verdenking ter zake van enig strafbaar feit, waardoor informatie kan worden vergaard die bij een reguliere verkeerscontrole niet toegankelijk zou zijn. Het doen stoppen van het desbetreffende voertuig en het vorderen van inzage in het rijbewijs en het kentekenbewijs dienen in dat verband volgens het hof een driedelig doel: 1. het vaststellen van de identiteit van de bestuurder, op basis waarvan in de politiele systemen kan worden gezocht naar (mogelijk belastende) informatie over deze personen, omdat in deze gevallen het vorderen van inzage in een identiteitsbewijs van de bestuurder op de voet van artikel 8 Politiewet 2012 niet tot de mogelijkheden behoort; 2. het verhullen voor de bestuurder en de inzittenden dat de politie alleen geïnteresseerd is in hun eventuele criminele achtergronden en activiteiten op andere gebieden dan de verkeerswetgeving; 3. het (mede ten behoeve van de rechter) doen voorkomen alsof aan de wettelijke eisen is voldaan - doordat 'formeel' een verkeerscontrole wordt uitgevoerd - omdat anders sprake zou zijn van *détournement de pouvoir*, nu de politie niet op andere grond bevoegd is een voertuig met inzittenden te controleren.

Van daadwerkelijke controle op de naleving van de verkeersvoorschriften is volgens het hof

geen sprake. Het hof constateert dat de politie daarin kennelijk niet is geïnteresseerd. Om de schijn op te houden dat dit wel het geval is, worden een surveillanceauto en agenten in uniform ingezet. Het hof stelt vast dat de politie de auto van de verdachte in het kader van een dynamische verkeerscontrole heeft geselecteerd en deze methode vervolgens heeft toegepast. Op grond daarvan is het hof van oordeel dat de politie de haar toekomstende controlebevoegdheden van de Wegenverkeerswet 1994 uitsluitend heeft aangewend ten behoeve van opsporingsactiviteiten, derhalve voor een ander doel dan waarvoor die bevoegdheden zijn gegeven, hetgeen *détournement de pouvoir* ofwel strijd met het beginsel van zuiverheid van oogmerk oplevert. Zoals gezegd vindt de Hoge Raad dat oordeel niet begrijpelijk. Volgens de Hoge Raad had het hof immers zelf vastgesteld dat de verbalisanten de verdachte een stopteken hadden gegeven 'teneinde een verkeerscontrole uit te voeren' en dat de verbalisanten de inzage in het rijbewijs van de verdachte en in de kentekenpapieren van het voertuig hebben gevorderd. De Hoge Raad stelt vervolgens dat in deze vaststellingen besloten ligt dat de verbalisanten uitvoering hebben gegeven aan de hun op grond van artikel 160 WVV 1994 toekomstende controlebevoegdheden en dat door middel van het vorderen van inzage in het rijbewijs en de kentekenpapieren de naleving van die wet is gecontroleerd. Er is volgens de Hoge Raad dus niet uitsluitend een controlebevoegdheid aangewend voor opsporingsdoeleinden. Daar wringt de schoen. Het hof had nu net door het horen van de verbalisanten en het citeren uit het Blauwe boekje proberen aan te tonen dat deze handelingen slechts schijn waren die het ware doel - het opsporen van zware vormen van criminaliteit - moesten verhullen. De zogenoemde verkeerscontroles waren in de ogen van het hof in werkelijkheid strafvorderlijke *fishing expeditions*. Het voelt op zijn minst vreemd om dan tegengeworpen te krijgen dat het hof zelf heeft vastgesteld dat er sprake was van het uitvoeren van een verkeerscontrole. Het hof had mogelijk dit probleem kunnen voorkomen door nog nadrukkelijker de verklaringen van de verbalisanten te betrekken bij het uiteindelijke oordeel. Zo verklaart verbalisant 3 over de gang van zaken het volgende. 'De verbalisanten gaven alleen de kentekens door van auto's waarvan zij het idee hadden dat zij iets te maken hadden met criminele activiteiten. De agenten gaven het niet door als zij bijvoorbeeld een kapot achterlicht zagen. *De politie handhaafde niet op overtredingen van de Wegenverkeerswet*' (cursivering, tb). Ook verbalisant 4 verwoordt de ware aard van de verkeerscontrole treffend. 'Het doel was duurdere auto's waar de "zwaardere" jongens in reden te controleren om mogelijk wapens te vinden. Als het achtervolgen van de auto niets opleverde, maar de auto wel interessant was, bijvoorbeeld vanwege de combinatie van een dure auto met jonge gasten erin, dan was het wel eens interessant gegevens te noteren voor toekomstig gebruik en die alvast te verwerken in een mutatie. In dat geval werd zo'n auto staande gehouden voor een verkeerscontrole. Dit gebeurde door de herkenbare surveillanceauto om te voorkomen dat criminelen bekend zouden worden met de

burgerauto's. Het moest een toevallige verkeerscontrole lijken; de personen die gecontroleerd werden, moesten niet in de gaten krijgen dat zij ook nog door burgerauto's gevolgd werden. Omdat men eigenlijk met een verkeerscontrole bezig was, moest naar rijbewijs en kentekenbewijs gevraagd worden. Het blijft echter maar de vraag of deze specifiekere onderbouwing veel zou hebben geholpen. De Hoge Raad legt de nadruk op het feit dat er in zijn ogen geen sprake was van een situatie waarin controlebevoegdheden *uitsluitend* zijn aangewend ten behoeve van opsporingsactiviteiten. Er is gevraagd naar het rijbewijs en het kentekenbewijs en die zijn gecontroleerd. Daarmee is voor de Hoge Raad de kous af. Wat de werkelijke aanleiding was en wat er verder is gebeurd, lijkt niet meer relevant.

De Hoge Raad sluit nog wel af met een waarschuwing. De selectie van het voor een verkeerscontrole in aanmerking komend voertuig mag niet of in ieder geval niet in overwegende mate gebaseerd zijn op etnische of religieuze kenmerken van de bestuurder of andere inzittenden van dat voertuig. Etnisch profileren mag dus wel, maar niet in overwegende mate. In casu was de auto geselecteerd omdat het om een dure auto ging (BMW X6) met daarin een Oost-Europees type op de bijrijdersstoel en een Hindoestaans/Surinaamse bestuurder. Dat werd beschouwd als een opvallende combinatie. Bovendien ging het om een leaseauto van een bepaalde firma die op een zwarte lijst van de afdeling Zwacri stond. De Hoge Raad kon dus eenvoudig vaststellen dat meerdere factoren kennelijk een rol hadden gespeeld bij de selectie van dit voertuig en dat dus van uitsluitend etnische profileren niet was gebleken.

Uiteindelijk moeten we tot de conclusie komen dat zolang een dynamische verkeerscontrole wordt uitgevoerd door een daartoe bevoegde opsporingsambtenaar en daarbij naar het rijbewijs en kentekenpapieren wordt gevraagd, deze bevoegdheid mede is uitgeoefend ter controle van de naleving van de bij of krachtens de WVV 1994 vastgestelde voorschriften, en die uitoefening in beginsel rechtmatig is. De toets of sprake is van *détournement de pouvoir* wordt daarmee louter formeel ingevuld; aan de materiële omstandigheden wordt nauwelijks belang toegekend. Op zich is dit geen nieuw standpunt van de Hoge Raad (zie ECLI:NL:HR:2006:AY9670). Alleen is door de feitenrechter nooit eerder zo nadrukkelijk vastgesteld dat het in materiële zin helemaal niet ging om de toepassing van een verkeerscontrole en dat maakt de uitkomst van deze zaak in mijn ogen zo onbevredigend. De legitimatie voor het gebruikmaken van een bevoegdheid voor een ander doel dan waarvoor deze is gegeven wordt in deze uitspraak gevonden in de omstandigheid dat *niet uitsluitend* op basis van dat andere doel is opgetreden (een dwingende voorwaarde voor *détournement de pouvoir*) terwijl het er in casu toch alle schijn van had.

Een zwakke schakel in de dynamische verkeerscontrole blijft overigens de 'vragen staat vrij' methode. Deze zorgt ervoor dat deze opsporingsmethode naar alle waarschijnlijkheid een

korte levensverwachting heeft. Zodra 'criminelen' doorhebben dat zij op de gestelde vragen geen antwoord hoeven te geven, zal het aantal toestemmingen drastisch afnemen. Het verder liggende doel van de toepassing van de dynamische verkeerscontrole, dat wil zeggen om criminelen te verstoren en te laten zien dat de politie aanwezig is, vergt wel heel veel capaciteit voor zo'n beperkt doel. Benieuwd waar opsporingsambtenaren dan mee komen.

RECHTSPRAAK

***Slagende klacht OM dat de rechtbank ten onrechte de
verbeurdverklaring van het geldbedrag zal bevelen respectievelijk de
klaagster de verplichting tot betaling van een geldbedrag ter
ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen.***

Het middel behelst de klacht dat de rechtbank ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd heeft geoordeeld dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de verbeurdverklaring van het geldbedrag zal bevelen respectievelijk aan de klaagster de verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.5 tot en met 4.7 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Zeeland-West-Brabant, zittingsplaats Breda, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:238

Zaaknummer: 16/01108

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 94 Sv, 94a Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Het hof wijst onterecht de ontnemingsvordering af omdat het vasthoudt aan de pleegdatum in het stempelvonnis (en op die dag is geen profijt gegenereerd).

Het middel klaagt dat het hof bij het bepalen van het wederrechtelijk verkregen voordeel ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, ervan is uitgegaan dat de bewezenverklarde pleegperiode in de met deze ontnemingsprocedure samenhangende strafzaak beperkt was tot 1 oktober 2009.

's Hofs overwegingen komen hierop neer dat in het rechtsgeding voor de politierechter slechts in de gevallen die in het tweede lid van artikel 378 Sv zijn vermeld, een proces-verbaal van de terechtzitting moet worden opgemaakt, en dat - behoudens indien schriftelijk vonnis wordt gewezen - buiten die gevallen zo'n proces-verbaal niet mag worden opgemaakt. Die opvatting vindt echter geen steun in het recht. Gelet op het vijfde lid van artikel 378a Sv moet worden aangenomen dat ook in laatstbedoelde gevallen het stempelvonnis komt te vervallen.

Blijkens de aantekening mondeling vonnis die is opgenomen in het alsnog uitgewerkte proces-verbaal van de terechtzitting van de Politierechter is het bewezenverklarde feit begaan in de periode van 1 oktober 2009 tot en met 9 november 2009. 's Hofs oordeel dat nochtans moet worden uitgegaan van 'de pleegdatum als vermeld in het stempelvonnis, namelijk 1 oktober 2009', behoeft nadere motivering aangezien dat stempelvonnis inmiddels was vervallen. Als zodanige motivering kan niet gelden de overweging van het hof dat een verdachte erop moet kunnen vertrouwen dat de uitspraak in zijn zaak overeenstemt met het stempelvonnis, reeds omdat niet blijkt dat door of namens de betrokkene beroep is gedaan op dat vertrouwen.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:237

Zaaknummer: 16/00458

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.F. Faase en M.J. Borgers

Wetsartikelen: 378 Sv

RECHTSPRAAK

Herzieningsaanvraag kennelijk ongegrond nu de enkele omstandigheid dat de aangeefster in het kader van de in hoger beroep gevoerde strafprocedures tegen medeverdachten mogelijk anders heeft verklaard dan in eerste aanleg, niet kan worden aangemerkt als een nieuw gegeven in de zin van artikel 457 Sv.

De aanvraag tot herziening is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens lid 1 aanhef en onder c van artikel 457 Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Blijkens de stukken van het geding heeft de aanvraagster afgezien van het instellen van hoger beroep tegen het vonnis van de rechtbank, doch zijn haar drie medeverdachten, die wel hoger beroep hadden ingesteld, alsnog door het hof van de tenlastegelegde overval vrijgesproken. Het hof heeft daartoe telkens het volgende overwogen:

'Hoewel voldoende wettig bewijs voorhanden is, heeft het hof niet de overtuiging bekomen dat de verdachte schuldig bevonden kan worden aan hetgeen onder 1 ten laste is gelegd. De zich in het dossier bevindende verklaringen van zowel de aangeefster als de getuigen, de verdachte en zijn medeverdachten zijn daartoe te uiteenlopend en op vitale onderdelen onderling tegenstrijdig.'

Het onderzoek van de zaak zou volgens de aanvraagster hebben geleid tot vrijspraak indien de rechtbank bekend was geweest met de - niet bij de aanvraag gevoegde - inhoud van een ten overstaan van het hof in de zaken van de medeverdachten afgelegde verklaring van de aangeefster [betrokkene]. Daartoe voert zij aan dat zij van een medeverdachte heeft vernomen dat de aangeefster [betrokkene] toen 'een andersluidende verklaring' heeft afgelegd en dat die

verklaring daarom 'ontegenzeggelijk' aan de beslissing van het hof tot vrijspraak van haar medeverdachten heeft bijgedragen.

De enkele omstandigheid dat de aangeefster in het kader van de in hoger beroep gevoerde strafprocedures tegen medeverdachten mogelijk anders heeft verklaard dan in eerste aanleg, kan niet worden aangemerkt als een nieuw gegeven in de zin van voornoemde bepaling. De overweging van het hof biedt daartoe geen enkele indicatie. Hoe die verklaring luidde staat bovendien niet vast, terwijl de aanvraagster omtrent de inhoud van die verklaring ook niet over eigen wetenschap beschikt.

De aanvraagster doet voorts een beroep op een - in de aanvraag weergegeven - anonieme brief, afkomstig van een 'nicht' van de aangeefster, waaruit valt af te leiden dat de overval door de aangeefster is geënceneerd, zodat de wederrechtelijkheid aan de gedraging van de aanvraagster ontbreekt.

Ook deze brief kan niet een ernstig vermoeden wekken als hiervoor onder 3.1 vermeld. Daartoe is de juistheid van de inhoud van de brief onvoldoende onderbouwd en controleerbaar. Bovendien kan niet worden gezegd dat de enkele bewering dat van een geënceneerde overval sprake was, een nieuw gegeven oplevert. Het verweer dat de overval zou zijn geënceneerd was immers ook reeds bij de rechtbank gevoerd en is door de rechtbank gemotiveerd verworpen.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, zodat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:246

Zaaknummer: 16/05238

Rechters: A.J.A. van Dorst, B.C. de Savornin Lohman en M.J. Borgers

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht dat het hof het opzet als bedoeld in artikel 13 Wet bodembescherming ontoereikend had gemotiveerd.

De advocaat-generaal A.J. Machielse heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch teneinde op het bestaande beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt onder meer dat het oordeel van het hof dat de verdachte opzettelijk heeft gehandeld, ontoereikend is gemotiveerd, omdat het hof de bewezenverklaring van dat opzet in de kern slechts heeft ontleend aan de omstandigheid dat [betrokkene 3], in dienst bij de verdachte als projectleider, 'niet af [had] mogen gaan op de mededeling van [A] dat de grond wel mocht worden toegepast'.

Blijkens de hiervoor onder 2.2 en 2.3 weergegeven bewijsvoering was [betrokkene 3] in de in de bewezenverklaring vermelde periode ervan op de hoogte dat de tijdens het ontgraven van de bouwput verwijderde en in depot geplaatste hoeveelheid grond was vervuild met PCB's en volgens [B] B.V. diende te worden afgevoerd. Voorts ligt in die bewijsvoering besloten dat de verdachte geen eigen/nader onderzoek heeft verricht of laten verrichten naar de effecten van het toepassen van die grond of anderszins maatregelen heeft getroffen ter voorkoming van aantasting of vervuiling van de bodem. Gelet hierop getuigt het oordeel van het hof dat de enkele mededeling van [A] aan [betrokkene 3] dat de in depot geplaatste grond wel mocht worden gebruikt, niet in de weg staat aan het aannemen van opzet bij de verdachte, niet van een onjuiste rechtsopvatting en is dit toereikend gemotiveerd. Daarbij verdient nog opmerking dat artikel 36 lid 3 Besluit bodemkwaliteit niet afdoet aan de hier bewezenverklaarde, in artikel 13 Wet bodembescherming geformuleerde zorgplicht.

De klacht faalt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke

termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde geldboete van € 4.000.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde geldboete, vermindert de geldboete in die zin dat deze € 3.500 bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:240

Zaaknummer: 16/02502

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en M.J. Borgers

Advocaten: L.E.M. Hendriks

Wetsartikelen: 13 Wet bodembescherming

RECHTSPRAAK

Het hof heeft ontoereikend gemotiveerd geoordeeld dat het tegen verdachte uitgevaardigde inreisverbod evident in strijd is met de Terugkeerrichtlijn.

Het middel komt op tegen de gegeven vrijspraak. Het voert daartoe onder meer aan dat het hof is uitgegaan van een onjuist toetsingskader.

Blijkens zijn overwegingen is het hof bij de beoordeling van het tenlastegelegde ervan uitgegaan dat de uitleg die het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest van 11 juni 2015, zaak C/554/13, ECLI:EU:C:2015:377 (Z.Zh. en O.) heeft gegeven aan het begrip 'gevaar voor de openbare orde' in de zin van artikel 7 lid 4 Terugkeerrichtlijn, mede richtinggevend is voor de uitleg van het begrip 'ernstige bedreiging voor de openbare orde' in de zin van artikel 11 lid 2 Terugkeerrichtlijn. Hierin ligt besloten dat het hof heeft geoordeeld dat voor de uitvaardiging van een inreisverbod voor de duur van meer dan vijf jaar minstens is vereist dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Dit oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting (vgl. ABRvS 2 juni 2016, ECLI:NL:RVS:2016:1550).

Voor zover het middel hierover klaagt, faalt het.

Het middel klaagt voorts dat het oordeel van het hof dat het inreisverbod evident in strijd is met het bepaalde in de Terugkeerrichtlijn ontoereikend is gemotiveerd.

In een geval als het onderhavige waarin de verdachte de bestuursrechtelijke rechtsgang tegen het inreisverbod heeft gevolgd, geldt in verband met een behoorlijke taakverdeling tussen de strafrechter en de bestuursrechter en met het oog op het voorkomen van tegenstrijdige uitspraken het volgende. Is het inreisverbod bij onherroepelijke uitspraak van de bestuursrechter vernietigd, dan dient de strafrechter van die beslissing van de bestuursrechter uit te gaan. Is het inreisverbod door de bestuursrechter bij onherroepelijke uitspraak in stand gelaten, dan staat zulks in beginsel eraan in de weg dat de strafrechter het verweer dat het inreisverbod in strijd is met het Unierecht, zelfstandig onderzoekt en daarop beslist. Onder bijzondere omstandigheden kan aanleiding bestaan hierop een uitzondering te maken (vgl.

HR 12 april 2016, ECLI:NL:HR:2016:616, NJ 2016, 387).

Het hof heeft geoordeeld dat de motivering van de uitvaardiging van het inreisverbod in het licht van de in voornoemde uitspraak van het Hof van Justitie geformuleerde criteria onvoldoende is voor de conclusie dat in dit geval sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde, zodat het tegen de verdachte uitgevaardigde inreisverbod evident in strijd is met het bepaalde in de Terugkeerrichtlijn. Dit oordeel is ontoereikend gemotiveerd, nu zonder nadere motivering niet begrijpelijk is het daarin besloten liggende oordeel van het hof dat in het onderhavige geval evident geen sprake was van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:239

Zaaknummer: 16/01814

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 197 Sr en 11 Terugkeerrichtlijn

RECHTSPRAAK

Hoge Raad verklaart officier van justitie alsnog niet-ontvankelijk in de vervolging wegens verjaring.

Het middel betoogt dat het tenlastegelegde is verjaard.

De verdachte is vrijgesproken van de feiten die in de tenlastelegging achter de eerste drie gedachtestreepjes zijn omschreven. Het hof heeft - met bevestiging van het vonnis van de rechtbank in eerste aanleg in zoverre - de overige tenlastegelegde feiten bewezenverklaard en de verdachte ter zake van die als 'overtreding van een voorschrift gesteld bij artikel 2a van de Wet melding zeggenschap in ter beurze genoteerde vennootschappen 1996, opzettelijk begaan, meermalen gepleegd' gekwalificeerde feiten veroordeeld tot een geldboete van € 90.000, subsidiair 365 dagen hechtenis.

De tenlastegelegde feiten zijn bij artikel 2a van de Wet melding zeggenschap in ter beurze genoteerde vennootschappen 1996 (oud) in verbinding met artikel 1, aanhef en onder 2°(oud) WED en artikel 6 lid 1 onder 2° WED strafbaar gesteld als misdrijf waarop een gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren is gesteld.

De feiten zijn volgens de tenlastelegging begaan 'in of omstreeks de periode vanaf 1 juni 2003 tot en met 31 mei 2004'. Op grond van artikel 70 lid 1 aanhef en onder 2°, en artikel 72 lid 2 Sr beloopt de verjaringstermijn in het onderhavige geval ten hoogste twee maal zes jaren. Derhalve is het recht tot strafvordering ten aanzien van alle tenlastegelegde feiten wegens verjaring vervallen.

Het middel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal de Officier van Justitie alsnog niet-ontvankelijk verklaren in de vervolging.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en het vonnis van de rechtbank, behoudens voor zover dat door het hof is vernietigd en verklaart de Officier van Justitie alsnog niet-ontvankelijk in de vervolging.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:235

Zaaknummer: 15/05813

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: D.V.A. Brouwer

Wetsartikelen: 2a WMZ en 7o Sr

RECHTSPRAAK

Dient het OM het strafvorderlijk belang bij voortdurende van het beslag per inbeslaggenomen stuk duidelijk te maken?

Het middel klaagt dat de rechtbank bij haar oordeel 'dat voor het in beslag houden van de inbeslaggenomen goederen, ten aanzien waarvan het beklag gegrond is verklaard, geen strafvorderlijk belang bestaat' een onjuiste maatstaf heeft toegepast, dan wel haar beslissing niet begrijpelijk heeft gemotiveerd.

Voor de waarheidsvinding mag onderzoek worden gedaan aan op de voet van artikel 94 Sv inbeslaggenomen voorwerpen teneinde gegevens voor het strafrechtelijk onderzoek ter beschikking te krijgen. In geval van een beklag tegen zo'n beslag dient de rechter te beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert. Het belang van strafvordering verzet zich tegen teruggave indien het veiligstellen van de belangen waarvoor artikel 94 Sv de inbeslagneming toelaat, het voortduren van het beslag nodig maakt. Dat is bijvoorbeeld het geval wanneer de desbetreffende voorwerpen kunnen dienen om de waarheid aan de dag te brengen - ook in een zaak betreffende een ander dan de beslagene - of om wederrechtelijk verkregen voordeel aan te tonen.

Bij dit alles dient in aanmerking te worden genomen dat het onderzoek in de raadkamer naar aanleiding van een klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv een summier karakter draagt. Dat betekent dat van de rechter niet kan worden gevergd ten gronde in de mogelijke uitkomst van een nog te voeren hoofdzaak of ontnemingsprocedure te treden.

De Officier van Justitie heeft - blijkens de hiervoor weergegeven inhoud van de beschikking - aangevoerd dat de onder de klaagsters inbeslaggenomen stukken kunnen dienen om de waarheid aan het licht te brengen in het strafrechtelijk onderzoek tegen een van de verdachten in dat onderzoek. In de overwegingen van de rechtbank ligt als haar oordeel besloten dat het Openbaar Ministerie het strafvorderlijk belang bij voortdurende van het beslag onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt, nu niet per inbeslaggenomen stuk is duidelijk gemaakt in hoeverre het dienstig zou kunnen zijn aan het aan het licht brengen van de waarheid of om wederrechtelijk verkregen voordeel aan te tonen. Aldus heeft de rechtbank bij de beoordeling van het belang van strafvordering met het oog op de waarheidsvinding een te hoge eis gesteld.

Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking van 7 juli 2015 maar uitsluitend voor zover de rechtbank het beklag van de klagsters gegrond heeft verklaard en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Limburg, zittingsplaats Maastricht, opdat de zaak in zoverre op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:232

Zaaknummer: 15/03430

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: J.L.E. Marchal

Wetsartikelen: 94 Sv en 552a Sv